

Hermanis Paukšs

ĒZELĪTIS
(leļļu luga)

ĒZELĪTIS
RŪĶĪTIS
GAILIS

1. CĒLIENS

1. aina

Ēzelītis (velkas uz skolu un bēdīgi dzied).

Tas ir tiešām kaut kas baigs –
Nu uz skolu doties laiks.
Paliec sveika, brīvība!
Tagad būs man jāmācās.

Esmu jau no bailēm stīvs.
Nez, vai ilgi būšu dzīvs?

Tas ir tiešām kaut kas baigs,
Kad uz skolu doties laiks.
Paliec sveika, brīvība –
Nu būs sūri jāmācās...

(Apstājas un nikni spārda somu.) Še tev! Še tev! Še vēl! Nu? Vai dabūji?... Vari dabūt vēl! Ī-ā!!!

TUVUMĀ GULOŠAIS AKMENS SĀK DZIRKSTEĻOT.

Ēzelītis. Ei!... Kas tas?...

AKMENS PĀRVĒRŠAS PAR RŪĶĪTI.

Rūķītis. Ko tu trako, Ēzelīt?

Ēzelītis. Ai!... No kurienes tu izlīdi?

Rūķītis. Vai tad tu neredzēji?

Ēzelītis. Laikam jau redzēju gan...

Rūķītis. Ko tad prasi?

Ēzelītis. Es prasu tāpēc, ka neticu savām acīm... (Pienāk tuvāk.) Vai tu patiešām izlīdi no akmens?

Rūķītis. Nē, es neizlīdu no akmens. Es vienkārši pārvērtos.

Ēzelītis. Es nedomāju gan, ka tas būtu vienkārši...

Rūķītis. Man tas ir ļoti vienkārši. Skaties! (Sāk dzirksteļot un atkal pārvēršas par akmeni.)

Ēzelītis. Nu gan ir brīnumi... Ei! Ticu, ticu! Vērties atpakaļ!

AKMENS DZIRKSTEĻODAMS PĀRVĒRŠAS PAR RŪĶĪTI.

Rūķītis. Nu?

Ēzelītis. Paklau, kur tu to iemācījies? Vai skolā?

Rūķītis. Skolā? Protams, ka ne!

Ēzelītis. Kur tad? Es arī gribu tā!

Rūķītis. To nekur nevar iemācīties. Tas nāk pats no sevis.

Ēzelītis. Kā – no sevis?

Rūķītis. Pietiek būt rūķītim, un viss izdodas pats no sevis.

Ēzelītis. Jā, rūķītis es gan neesmu... Žēl... Bet ko tu te dari?

Rūķītis. Neko daudz. Vienkārši guļu uz ceļa kā akmens.

Ēzelītis. Liels prieks! Tā jau no garlaicības var nomirt!

Rūķītis. Nu nē! Es guļu un pacietīgi gaidu, kad kāds pret mani paklups. Ja paklūp, tad ir liels prieks.

Ēzelītis. Un kā ir – vai daudzi paklūp?

Rūķītis. Daudzi! Ai, cik daudzi! Es taču vienmēr apguļos uz takas. Pats galvenais ir – apgulties uz takas!

Ēzelītis. Jā – es arī tā gribētu... Tev gan ir laba dzīve – interesanta... Bet man – man ir jāiet uz skolu... jāmacās... Un vēl jāstiepj šī smagā, riebīgā soma...

Rūķītis. Vai tāpēc tu tā ārdies?

Ēzelītis. Kā tad! Tu arī manā vietā ārdītos! (Spārda somu.) Še tev, riebīgā! Še tev! Še! Še vēl!

RŪĶĪTIS SMEJAS.

Ēzelītis. Ko tu smeijies?

Rūķītis. Soma taču nejūt! Kāpēc tu to spārdi?

Ēzelītis. Pats zinu, ka nejūt! Bet vieglāk pēc tādas spārdīšanas tomēr kļūst.

Rūķītis. Tā gan, tā gan. (Sāk dzirksteļot.)

Ēzelītis. Ei – tu uz kurieni?

Rūķītis. Ne uz kurieni. Vienkārši atkal pārvērtīšos par akmeni!

Ēzelītis. Ei! Pagaidi! Parunā vēl ar mani!

Rūķītis. Nav laika! Tur kāds nāk! Piekāp citreiz, tad parunāsim! (Pārvēršas par akmeni.)

Ēzelītis. Te tev nu bija! Bet man jāvelkas uz skolu, kur pat to neprot iemācīt, kā par akmeni pārvērsties! (Iesper pēdējoreiz somai, paceļ to un, nikni dziedādams, dodas uz skolu.)

ĒZELĪTIS DZIEDĀDAMS PIENĀK PIE CELMA, KAM BLAKUS IEDZĪTS MIETS AR PLĀKSNĪTI, UZ KURAS RAKSTĪTS – “SKOLA”.

Ēzelītis. Laikam esmu klāt. (Pēta uzrakstu.) Kaut kas rakstīts... (Nosviež somu un apsēžas uz celma.) Neviena nav. Varbūt, ka skolotājs nemaz neatnāks. Tas gan būtu labi!

AR BRILLĒM UZ KNĀBJA UN GRĀMATU PADUSĒ CIENĪGI UZSOĻO GAILIS.

Gailis. Ko es redzu! Vai tiešām ēzelītis?

Ēzelītis. Jā...

Gailis. Nu tad iepazīsimies – es esmu skolotājs.

Ēzelītis. Tomēr atnāca... Ir gan nelaime...

Gailis. Ko tu teici, ēzelīt?

Ēzelītis. Es teicu... Es neko neteicu... Vai tad es viens te mācīšos?

Gailis. Jā, jā – tā iznāk. Tu esi palicis vienīgais nemācītais visā apkārtnē. Mēs jau sen tevi gaidām. (Atver grāmatu.) Kur tad tu tik ilgi kavējies?

Ēzelītis. Man nebija laika. Es biju aizņemts ar daudz svarīgākām lietām!

Gailis. Ak tā? Pricējies, ka beidzot tu esi atbrīvojies. Tagad atkārto, ko es teikšu – ā!

Ēzelītis. Ko?

Gailis. Ā!

Ēzelītis. Ā?

Gailis. Ā.

Ēzelītis. Ī-ā!

Gailis. Līdz ī mēs vēl tiksim. Tagad saki vienkārši – ā! Tas ir pirmais alfabēta burts.

Ēzelītis (pārsteigts). Ā...

Gailis. Pareizi! Otrais alfabēta burts ir bē.

Ēzelītis. Man jau apnika. Vai daudz vēl to burtu?

Gailis. Daudz, bet tie visi ir jāzina!

Ēzelītis. Kāpēc?

Gailis. Tāpēc, lai varētu lasīt.

Ēzelītis. Ko lasīt? Sēnes? Tās es neēdu!

Gailis. Nē – grāmatas!

Ēzelītis. Grāmatas es arī neēdu!

Gailis. Grāmatas neviens neēd. Grāmatas lasa.

Ēzelītis. Kāpēc tās ir jālasa, ja neviens tās neēd?

Gailis. Ēzelīt! Grāmatas izlasa, nevis salasa!

Ēzelītis. No kurienes izlasa?

Gailis. Ēzelīt! Vai tu gribi mācīties?!

Ēzelītis. Negribu vis!

Gailis. Vai tiešām tu gribi būt vienīgais neizglītotais visā apkārtnē?!

Ēzelītis. Negribu. Bet arī mācīties es negribu. Tas ir garlaicīgi!

Gailis (pamana ēzeliša somu). Kāpēc tu esi nometis zemē savu somu?

Ēzelītis. Tāpēc, ka tā ir smaga! Es aizeju! (Prom.)

Gailis. Pagaidi, ēzelīt!... Nē, es nevaru pieļaut, ka viņš vienīgais visā apkārtņē paliek dumjš... Ēzelīt! (Prom.)

3. aina

UZSKRIEN ĒZELĪTIS. TĀLUMĀ GAIĻA SAUCIENI: "ĒZELĪT!"

Ēzelītis. Nu ko viņš man neliek mieru! Es laikam skaidri pateicu, ka negribu mācīties! (Noslēpjas.)

Gailis (uzskrien). Ēzelīt!... Kur viņš palika?... (Skatās apkārt.) Tepat vien kaut kur viņam ir jābūt... (Meklē.) Ēzelīt!... Ēzelīt!... (Apstājas.) Viņš noteikti ir kaut kur tuvumā...

Ēzelītis. Nav vis.

Gailis. Ko?

Ēzelītis. Nav vis, es teicu!

Gailis. Kas nav?

Ēzelītis. Nu ēzeliša nav!

Gailis. Bet kas runā?

Ēzelītis. Neviens nerunā.

Gailis. Neviens nevar runāt! Kādam ir jābūt! Kas ir?

Ēzelītis. Nezinu.

Gailis. Nāc šurp, ēzelīt!

Ēzelītis. Es taču teicu, ka ēzeliša te nav!

Gailis. Nemulļojies, ēzelīt – es zinu, ka tas esi tu!

Ēzelītis. Nenākšu!

Gailis. Vai tiešām tu gribi palikt dumjš?

Ēzelītis. Ja gudrs var kļūt tikai mācīdamies, tad es labāk palieku dumjš!

Gailis. Apkaunies – ja tu būsi dumjš, neviens tevi necienīs! (Stingri.) Tūlīt nāc mācīties! Vai tu dzirdi, ko es tev saku!

Ēzelītis. Dzirdu.

Gailis. Es gaidu!

IZNĀK ĒZELĪTIS.

Gailis. Ejam!

ABI AIZIET, ĒZELĪTIS DZIED SAVU BĒDĪGU DZIESMIŅU.

4. aina

SKOLA. UZNĀK GAILIS UN ĒZELĪTIS.

Gailis. Vispirms – pacel savu somu!... Tagad – apsēdies!

Ēzelītis. Un kur lai es bāžu to somu?

Gailis. Tā nekur nav jābāž! Novieto to kārtīgi sev blakus! Un tā – cik tālu mēs tikām?
 Ēzelītis. Nekur. Tepat skolā vien esam.
 Gailis. Es prasu, kādus burtus mēs iemācījāties?
 Ēzelītis. Bā!
 Gailis. Nevis bā, bet ā un bē. Tālāk nāk cē!
 Ēzelītis. No kurienes?
 Gailis. Kas no kurienes?
 Ēzelītis. No kurienes viņš nāk?
 Gailis. Kas?
 Ēzelītis. Nu tas cē!
 Gailis. Viņš ne no kurienes nenāk! Tas ir nākamais alfabēta burts. Tas seko aiz ā un bē.
 Ēzelītis. Ā...
 Gailis. Pareizi. Tālāk!
 Ēzelītis. Ko tālāk?
 Gailis. Turpini!
 Ēzelītis. Ko lai es purpinu?
 Gailis. Nevis purpini, bet turpini! Turpini pēc kārtas saukt burtus!
 Ēzelītis. Ā!
 Gailis. Tālāk.
 Ēzelītis. Bē!
 Gailis. Pareizi! Un trešais?
 Ēzelītis. Cē!
 Gailis. Ļoti labi! Ceturtais alfabēta burts ir dē!
 Ēzelītis. Dē!
 Gailis. Un tagad es tev parādīšu, kā šos burtus raksta... (Sameklē tāfeli un nepamanījis, ka ēzelītis ir klusi aizlavījies prom, turpina.) Skaties, ēzelīt... (Raksta.) Šāds izskatās ā... Bē, ēzelīt, izskatās šāds... Šāds izskatās cē... Bet dē, ēzelīt, izskatās šāds... (Atskatās.) Ei, ēzelīt!... Ēzelīt, kur tu paliki?!... Ēzelīt!... (Prom.)

5. aina

AKMENS. IZSKRIEN ĒZELĪTIS, PAKLŪP PRET AKMENI UN NOKRĪT. AKMENS SĀK DZIRKSTĒLOT UN SMĪETIES.

Ēzelītis. Ai!...
 Rūķītis (pārvēršas). Izdevās! Izdevās!
 Ēzelītis. Ka es tev speršu!
 Rūķītis. Par ko, ēzelīt?
 Ēzelītis. Par to, ka tu mani apgāzi!
 Rūķītis. Es tevi neapgāzu. Tu pats nokriti!
 Ēzelītis. Jā, bet es aizķēros aiz tevis!

Rūķītis. Tieši tā – tu aizķēries aiz manis, nevis es tevi aizķēru! Vajag skatīties, kur skrien.

Ēzelītis. Man nav laika skatīties – es mūku!

Rūķītis. Ei nu! No kā tad tu mūc?

Ēzelītis. No tā, kas ir visbriesmīgākais pasaulē – no skolotāja!

Rūķītis. Nevar būt!

Ēzelītis. Var gan būt! Ja nezini – nerunā!

Rūķītis. Ko tad viņš tik briesmīgu tev ir nodarījis?

Ēzelītis. Viņš mani mācīja!

Rūķītis. Un vai tad tas ir tik briesmīgi?

Ēzelītis. Nekas briesmīgāks vispār nevar būt! Vai tu esi kādreiz mācīts?

Rūķītis. Nekad.

Ēzelītis. Laimīgais...

Gaiļa saucieni tālumā. Ēzelīt!... Ēzelīt!...

Ēzelītis. Tas ir viņš!... Ko lai es iesāku?! Viņš neliek un neliek man mieru!... Ei! Pagaidi! Kurp tu?

Rūķītis. Uz citu taku. Te ļoti reti kāds staigā.

Gaiļa saucieni tālumā. Ēzelīt!... Ēzelīt!...

Ēzelītis. Šausmas! Viņš tuvojas! Ak, ja es varētu tāpat kā tu pārvērsties par akmeni!...

Rūķītis. Kāpēc ne? Ja gribi – es tevi pārvērtīšu.

Ēzelītis. Vai tiešām tu to vari?

Rūķītis. Protams!

Ēzelītis. Tad pārvērt! Ātrāk! Tikai ātrāk!

RŪĶĪTIS PIESKARAS ĒZELĪTIM, TAS SĀK DZIRKSTEĻOT UN PĀRVĒRŠAS PAR AKMENI. RŪĶĪTIS SMIEDAMIES AIZIET. UZSKRIEN GAILIS.

Gailis. Ēzelīt!... Ēzelīt!... (Paklūp pret akmeni.)

Akmens. Ī-ā!

Gailis. Ēzelīt!... (Ieklausās.) Ēzelīt, kur tu esi?... Dīvaini... Es skaidri dzirdēju ēzelīša brēcienus kaut kur tepat tuvumā... Pavisam dīvaini... (Sauc.) Ēzelīt!... (Noliekas pie akmens.) Kurš palaidnis ir uzvēlis uz takas akmeni! (Sāk velt akmeni.) Ei!... Kas tad tas?!... Akmenim ir aste!... Nudien – ēzeļaste!... (Parausta asti.)

Akmens. Ī-ā!... Sāp taču!...

Gailis (atlec nost). Traks var palikt!... Astains akmens un runā ēzelīša balsī... Vai tu tas esi, ēzelīt?

Akmens. Nē, es esmu akmens.

Gailis. Nemānies, ēzelīt! Kāpēc tu esi pārvērties par akmeni?!

Ēzelītis. Tāpēc, ka es negribu mācīties!

Gailis. Tagad tu negribi, bet vēlāk nožēlosi! Marš uz skolu, ēzelīt!

Ēzelītis. Bet es nevaru paiet!

Gailis. Labi – tad es tevi aizvelšu! (Veļ akmeni.)

Akmens (dzied). Ak, cik smags ir dzīves ceļš –

Nu uz skolu mani veļ!

Paliec sveika, brīvība!
Atkal jau būs jāmācās...

2. CĒLIENS

1. aina

SKAN SKUMJĀ AKMENS DZIESMA, UZNĀK GAILIS, VELDAMS AKMENI.

Akmens. Vai mums vēl tālu jāripo?

Gailis. Klāt esam! (Uzceļ akmeni uz celma.) Un tā... pie kā mēs palikām?

Akmens (noveļas). Ai! Es nokritu!

Gailis. Uh!... (Uzceļ akmeni uz celma un iegroza to tur.) Nu? Vai tagad nekritīsi?

Akmens. Es nezinu.

Gailis. Turies!... Tā... Pie kā mēs palikām?

Akmens. Pie dē!

Gailis. Pareizi – pie dē!... Tātad nākamais burts ir ē... un to raksta tā... (Raksta.)

Akmens. Bet es neko neredzu!

Gailis. Kā – neko neredzi?

Akmens. Ļoti vienkārši – man taču nav acu! Man ir tikai aste! Un ar asti es neko nevaru saskatīt!

Gailis. Pats vainīgs – nevajadzēja pārvērsties par akmeni!

Akmens. Es nepārvērtos! Mani pārvērtā!

Gailis. Kas?

Akmens. Rūķītis.

Gailis. Kāds rūķītis?!

Akmens. Visparastākais!

Gailis. Ēzelīt! Nav labi savu vainu uzgāzt citam! Sēdi un skaties!

Akmens. Bet es teicu, ka neredzu!

Gailis. Ak tā... Nu tad klausies!

Akmens. Bet man nav ausu!

Gailis. Nav ausu?

Akmens. Nu ja!

Gailis. Ēzelīt! Tūlīt izbeidz mānīties! Es redzu, ka tu dzirdi ļoti labi!

Akmens. Bet kā tu vari redzēt, ka es dzirdu?

Gailis. Nu, ja tā, tad es aizeju! (Paliek stāvam.)

Akmens. Nu?... Kāpēc tu neej?

Gailis. Vai tad tu neredzi, ka es esmu aizgājis?

Akmens. Nē, es labi redzu, ka tu stāvi!

Gailis. Ak tad tomēr redzi gan, ko?! Skaties, ko es rakstu un neplāpā niekus! (Raksta.)

Tātad ē izskatās šāds... Un nu jau mēs varam uzrakstīt vārdu – Dace! (Raksta.)

Akmens. Bet bē?

Gailis. Kur bē?

Akmens. Jā – kur ir bē?

Gailis. Kāds bē?

Akmens. Tur nav bē!

Gailis. Bē tur arī nemaz nav jābūt!

Akmens. Bet kur ir bē?

Gailis. Bē būs citā vārdā... Mēs varam uzrakstīt... teiksim... vārdu bac!... (Raksta.)

Akmens. Bac!... (Noveļas no celma un aizripo.)

Gailis. Jā – bac... Nu... (Apgriežas.) Ei!... Ēzelīt!... Ēzelīt, kur tu paliki?!... Ēzelīt!... (Prom.)

2. aina

GUĻ AKMENS – RŪĶĪTIS. UZRIPO AKMENS – ĒZELĪTIS UN ATSITAS PRET RŪĶĪTI. ABI SĀK DZIRKSTEĻOT UN PĀRVĒRŠAS.

Rūķītis (smejas). Paklupi!... Paklupi!...

Ēzelītis. Nevis paklupu, bet atsitos!

Rūķītis. Tas ir viens un tas pats!

Ēzelītis. Nē, tas nav vis viens un tas pats, bet labi, ka tevi satiku – man jau bija apnicis būt par akmeni!

Rūķītis. Tas tāpēc, ka pret tevi vēl neviens nav paklupis! Pagaidi, kad paklups, tad redzēsi, cik tas ir interesanti!

Ēzelītis. Nemaz ar nē! Skolotājs pret mani paklupa, un tas nu itin nemaz nebija interesanti! Es tev saku, ka negribu būt akmens!

Rūķītis. Un kas tad tu gribi būt!

Gaiļa sauciens tālumā. Ēzelīt!... Ēzelīt!...

Ēzelītis. Pārvērt mani par lapsu!

Rūķītis (smejas). Labi, labi, ēzelīt!... (Pieskaras pie ēzeliša.)

ĒZELĪTIS SĀK DZIRKSTEĻOT UN PĀRVĒRŠAS PAR LAPSU. RŪĶĪTIS DZIRKSTEĻODAMS PĀRVĒRŠAS PAR AKMENI UN AIZRIPO.

Lapsa. Lieliski! Nu tas skolotājs dabūs trūkties!

Gailis (uzskrien). Ēzelīt!... Ēzelīt!... (Ieraudzījis lapsu, apstājas.) Lapsa...

Lapsa. Jā, lapsa...

Gailis. Piedod... Es...

Lapsa. Nepiedošu! Ja tu vēlreiz liksi ēzelītim mācīties, tad es tevi – ī-ā!

Gailis. Ko?

Lapsa. Apēdīšu!

Gailis. Ī-ā?!

Lapsa. Kāds ī-ā?

Gailis. Kāpēc tu teici ī-ā? Pie tam – ēzeliša balsī!

Lapsa. Tāpēc... tāpēc... Tāpēc, ka es apriju ēzelīti! Ja tu apsolīsi nelikt viņam mācīties, tad es ēzelīti atkal izlaidīšu! Ja ne...

Gailis. Nemānies, lapsa – tu esi ēzelītis!
 Lapsa. Vai tad es izskatos pēc ēzeliša?! Es taču izskatos pēc lapsas!
 Gailis. Jā, tu izskaties gan pēc lapsas, bet es zinu, ka patiesībā tu esi ēzelītis!
 Lapsa. Ī-ā...
 Gailis. Marš uz skolu, ēzelīt!

GAILIS UN LAPSA AIZIET. LAPSA DZIED BĒDĪGO DZIESMIŅU.

3. aina

GAILIS UN LAPSA ATGRIEŽAS SKOLĀ.

Gailis. Sēdies, ēzelīt!... Izņem no somas burtnīcu!... Un pildspalvu!...
 Lapsa. Nav.
 Gailis. Kā – nav?!
 Lapsa. Izkritusi.
 Gailis. Parādi!... (Izvelk no somas pildspalvu.) Lūdzu, te būs! Raksti!
 Lapsa. Ko lai es rakstu?
 Gailis. Vispirms uzraksti ā!
 Lapsa (raksta). Ā...
 Gailis. Pēc tam bē!
 Lapsa. Es gribu uzreiz rakstīt – Dace!
 Gailis. Uzreiz nevar! Tagad raksti cē!
 Lapsa. Kurš ir cē?
 Gailis (parāda uz tāfeles). Šis!
 Lapsa. Kāpēc tu visu laiku skaties uz mani?
 Gailis. Tāpēc, ēzelīt, lai tu atkal neaizbēgtu!
 Lapsa. Skaties – re, kur vēl viena lapsa!
 Gailis. Kur?! (Apsviežas, ēzelītis tikmēr veikli aizšmauc.) Ei!... Ēzelīt!... Ēzelīt!...
 (Prom.)

4. aina

RIPO AKMENS, TAM PRETĪ IZDRĀŽAS LAPSA UN PAKLUPUSI PAKRĪT. ABI SĀK DZIRKSELOT UN PĀRVĒRŠAS.

Rūķītis. Tu gan esi tūļa, ēzelīt! Vienmēr tu pret mani paklūpi!
 Ēzelītis. Es neesmu vainīgs, ka tu mani pārvērt tik tūļīgos dzīvniekos!
 Rūķītis. Un par ko tad lai es tevi pārvēršu?
 Gaiļa saucieni tālumā. Ēzelīt!... Ēzelīt!...
 Ēzelītis. Pārvērt mani par putnu, tad gan es no viņa aizlaidīšos!
 Rūķītis. Labi, labi!... (Pieskaras ēzelītim.)

ĒZELĪTIS DZIRKSTEĻODAMS PĀRVĒRŠAS PAR PUTNU UN UZSPURDZ GAISĀ.
RŪĶĪTIS NOZŪD ZĀLĒ. UZSKRIEN GAILIS.

Gailis (galīgi aizelsies). Ēzelīt!... Ēzelīt!...

Putns. Ī-ā!... Ī-ā!...

Gailis. Ei! Kur tu esi, ēzelīt?!

Putns. Paskaties uz augšu, skolotāj! Es esmu pārvērties par putnu! Dabū nu mani rokā!

Gailis. Ēzelīt! Tūlīt laidies lejā!

Putns. Man tepat ir labi!

Gailis. Ēzelīt, vai tiešām tu gribi būt vienīgais dumiķis visā apkārtnē?!

Putns. Es esmu ar mieru būt vienalga kas, lai tikai nebūtu jāmācās!

Gailis. Nu tad esi ar! (Prom.)

Putns. Aizgāja! Aizgāja!

Rūķītis (izlien). Nu, vai tagad tu paliksi par putnu?

Ēzelītis. Nē, nav vajadzības – tagad es gribu atkal kļūt par ēzelīti!

Rūķītis. Tad laidies lejā, jo es nevaru tevi aizsniegt!

PUTNS NOLAIŽAS, RŪĶĪTIS TO PĀRVĒRŠ ATPAKAĻ PAR ĒZELĪTI.

Rūķītis. Bet nu – paliec sveiks, ēzelīt!

Ēzelītis. Tu uz kurienu?

Rūķītis. Tu man esi apnicis – pārāk bieži klūpi. Tā nav interesanti. (Prom.)

Ēzelītis. Tu re, kāds!...

UZNĀK GAILIS AR ĒZELĪŠA SOMU, NOLIEK TO ZEMĒ, AIZIET.

Ēzelītis (apgriežas, ierauga somu). No kurienes tā te uzradās? Nu nekas – tūlīt tu man dabūsi! (Dziedādams spārda somu.)

Esmu dumjš un man ir labi!

Kāda jēga gudram būt?

Nāc un pamācies no manis,

Kā par īstu mulķi kļūt!

(Klanās skatītājiem.) Neejiet skolā, bērni! Nemiet piemēru no manis! Lai dzīvo nemācītie ēzelīši! Čau!